

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodoto Presbytero. 177.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Isidoro Diacono. 176.

Cùm diuinum numen victimas & cruores ob puerilitatem, in quam tum homines versabantur, tolerarit, quid miraris, quòd eam quoque quæ per citharam & Psalterium celebrabatur, Musicam tolerarit: quæ ut nonnulli aiunt, turbulentos animi motus propulsat, atque & mœrorē lenit, & iram mitigat, & luctus per lachrymas leuat. Multi enim, ut ferunt, quod lachrymas per vim compresserit, in varios morbos inciderunt.

Theodoro Presbytero. 177.

Quoniam quid sibi hæc verba velint, Δὲ συγκρίματος, quaesisti (hoc enim à Daniele in sua interpretatione prætermisum esse) illud habe: Quoniam ob ingentem potentiam, & quia inuictò robore pollere regnum suum existimabat, Barbarus in superbiam atque insolentiam prolapsus fuerat (ita ut se humanos terminos excessisse, atque in diuinam classẽ ascriptum esse duceret) mox autem abscindendus erat (hoc enim vixæ arboris excisio testatur) idcirco non modò conspectarum rerum terrore, sed etiam figurata quadam ratione moderatio: rem enim ac prudentiorem reddere cupiens, tanquam in regio quodam tribunali narrationem conformat, rege nimirum sententiam proferente, exercitus autem duce eam interpretante, hoc est sententiam exponente (liquidem vox hæc σύγκριμα interpretationis significationem habet) militibus autẽ eam exquentibus. Vnus enim eum, qui sententiã promulgauit, velut Archangelum esse dixit (vnus porro, si interpreteris, vigilem sonat) sanctos autem Angelos eos, quibus arboris amputatio imperata est. Quoniam enim sententiam prohibere minimè poterant (celeriter enim & cù clamore prolata fuerat) spes autem aliqua salutis elutebat, propterea quòd radices manerent, percontantur, hoc est postulant, ut prælimitum temporis spatium intelligant. At

Isιδώρω Διακόνω. 176.

Εἰ θυσιῶν καὶ αἱμάτων ἠέχετο τὸ θεῖον Δὲ τιμὴ τῆς ἀνθρώπων τὸ πνιχρὸν καὶ ἐπιτόπιον, τὴν καὶ μαζαίς ἐκ καὶ μουσικῆς Δὲ κιθάρας καὶ ψαλτηρίας τελευτήσας. τῆς ὡς φασὶ πνεῦσά τὰ πάθη τὰ ψυχικὰ θεραπεύσας, καὶ λύπην μὲν καταπραΰνους, θυμὸν δ' ἐξημερεύσας, καὶ τὰ πόνη Δὲ τῆς δακρύων κουφίζουσας. πολλοὶ γὰρ ὡς φασὶ δακρύσαι καρτερῆσαι, εἰς Δὲ φορεῖ πάθη ἐπέτεσον.

Θεοδώρω Πρεσβυτέρω. 177.

Ἐπειδὴ ἔφησεν ἡ βῆσι Δὲ συγκρίματος εἰς ὁ λόγος. καὶ ῥῆμα ἁγίων τὸ ἐπιρώπημα. τὸτο γὰρ ὡς λέγει φησὶ τῷ Δανιήλ, εἰς τιμὴ ἐμείων. ἴδιον ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ἀγῶν ἐξέστας. καὶ τὴν ἀμαχὸν οὐδέσται ἔχειν τὴν βασιλείαν ὁ βάρβαρος εἰς ὑπερφανίαν ἐξέπεσεν, ὡς ἐξ ὧ μὲν τῆς ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦ ἐαυτὸν εἶναι νομίζου. εἰς δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐγκρίσειν. ἐμελλε δὲ κίπτεσθαι τὸτο γὰρ ἡ τὴν ὀφθαλμοῦ δένδρον ἐκτεμνῆσαι. εἰ μόνον τῷ φόβῳ τῆς ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῷ σχηματισμῷ σωφρονέστερον αὐτὸν ἐργασασθαι ἐβελήσας. ὡς περὶ καὶ ἐπὶ βασιλικῶν δικαστηρίων σχηματίζου τὴν δὲ βασιλέως ἀποφαινομένης, τὴν δὲ γρατῆρου ἐρμηνεύουσας, τὴν τε Δὲ ἡλλοῦσας τὴν ψῆφον. τὸ γὰρ σύγκριμα, ἐρμηνεύεται λέγει. τῆς δὲ τραπεζῆς εἰς ἔργον ταύτῃ ἀγόντων. εἰς μὲν γὰρ τὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἀποφάσεως ποιησάμενον ἐφθεροῖσιν ἀρχαγγέλου. εἰς γὰρ ἐρμηνεύεται ἀρχαγγέλου. ἀρχὴ δὲ τῆς τὸ δένδρον ἐκτεμνῆσαι ὡς φασὶ τῆς ἀγῶν. ἐπειδὴ γὰρ μὴ τιμὴ ἀποφασίν κωλύειν οἱοῖσιν. μετὰ ἀσθενείας γὰρ καὶ κραγῆς ἐξεθήκετο. ἐλπίς δὲ πῆς ὑπεφάνετο σωτηρίας. τῆς ῥίζων μὲν ὡς ἐπὶ ὡσιν. τὴν τε ἀξίωσιν, ὡς τὸν ἀριστόν ἡρόνον μαθεῖν. ὁ δὲ ἔτετο

τῆ πο μόνου, ἀλλὰ καὶ τιμὴ αὐτῶν αὐ-
τῆς ἐκδιδάσκει. ἵνα χρο φησι, γινώσκουσι
οἱ ζῶντες, ὅτι κωλευεὶ ὁ ὕψιστος τῆς
Βασιλείας τῆς ἑρανῶν.

Ερμολόγει ὁπισθόπρω. ροη.

Οἶδα μὲν ὅτι ἐ δεινότητι λόγων ἐ-
πίδεικνύμενος, ἐ δὲ τιμὴ ἀπ' αὐτῆς θη-
ράμενος δόξαν, ὅτι τὸ παρεινέσαι τοῖς
περὶ Ζώσιμον καὶ Παλλάδιον καὶ Μά-
ρανα, ἀλλ' ἄλλ' ἄλλ' εὐνοίας καὶ φιλοσοφίας
ἑρμηνείας, εἰ δ' αὐτοὶ παρὰ πάντων ἐκ-
καμφοδύμενοι, ὡς παρὰ μόνου σου νομί-
ζοντες κωμωδοῦσθαι, δυσκόλως ἔχουσι
παρὰ σὲ μὴ δέειν ἐχειν γὰρ τιμὴ θεῶν
συμμαχίας, σου μὲν ὑποτασσίζεσθαι,
ἐκείνους δὲ ἀμυνομένην.

Στρατηγῶν χολαστικῶ. ροθ.

Ἡ τῆ διχῶν παρήσια ἡ ὑπο-
τῆς ἰδίας διχαστικῆς, οὐκ ἄλλο μεγα-
ληγροίας, ὡ θαυμάσιος, ἐτέθη, ἀλλ' ὑπὸ
ἀνάγκης. αὐτὴ γὰρ ὑποτῆ μὴ δο-
κεῖν αὐτῆς διχῶν πάχειν, εἰς ταῦτα
αὐτῆς ἐλθεῖν ἐξεβιάσατο. ἐ δὲ εἰς τοῦ
αὐτῆς ἐν ἀνάγκῃ, τοιαύτας ἐρήξε-
φάντας, ἀλλ' ὁ μὲν γῆν, ὁ δὲ σποδὸν, ὁ δὲ
σκώληκα ἐαυτὸν ἀπεκάλειπεν. ἐν δ' ἀ-
μυνομένοις ἀπολειφθεῖς περιεσμοῖς,
τὸν οἰκῆον ἠναγκάσθη ἐκφράσαι βίον
ἵνα μὴ δόξειεν ποικίλων ἐνεκεν πραγ-
μάτων πάχειν δεδοκίμους γὰρ τὸ ποικί-
ρον παρὰ πολλοῖς ἀνοήτοις, ἀφ' ὧν ἐ-
παχον κτήσασθαι δόξαν, μάλλον δὲ
ἐνεκεν ἀνοήτων ὡς δι' ἀμαρτίαν πάσχον-
τες, εἰς ταῦτα ἐξεβιάσθησαν, ὡς ἐφην,
ἐλθεῖν τὰ ῥήματα. οἱ γὰρ νῦν καὶ φρονή-
σεως ἀμοιροῦντες, ἀπὸ τῆς συμφορῶν
καὶ τῶν τῶν βίον συμπεπλησῶν, καὶ βίον
ἀφ' ἑλκεῖν ἀθάσιν, ὅσα καὶ οἱ φί-
λοι τῶ γενναίῳ ἔφραζον Ἰάβ, οὐκ ἀ-
ξία ὧν ἡμάρτηκας μεμαρτίωσαι. καὶ
τὸν ἄγιον δὲ Παῦλον, ἀνδροφόνον τιμῶν,
καὶ κακοῦρον ὦνοντο εἶναι, οἱ τιμὴ ἔχον
ἐκκερμα μὲν αὐτοῦ τῆς χειρὸς θεῶν

ille non hoc duntaxat, sed etiam causam
ipsis exponit. Ut cognoscant, inquit, ij qui
viuūt, quod altissimus caelestis regni prin-
cipatum tenet.

Hermogeni Episcopo. 178.

Scio te non eloquentiae ostentandae stu-
dio, nec ut hinc gloriam aucuperis, ad zo-
simum & Palladium & Maronem admo-
nendos te contulisse: verum beneuolentia
& charitate ductum hanc operam susce-
pisse. Quod si illi, cum ab omnibus fugil-
lentur, tamen a te solo fugillari se existi-
ment, ac proinde aduersum te stomachen-
tur, ne timeas. Diuinum enim auxilium
habes, quod & tuas partes tueatur, & il-
los vlciscatur.

Strategio Scholastico. 179.

Libertas ea loquendi, qua iusti viri pro
iustitia sua vsi sunt, vir admirande, non a
fastu atque arrogatia, sed a necessitate na-
ta est. Haec enim, ne iuste incommodis af-
fici viderentur, huiusmodi voces ab iis ex-
pressit. Neque enim quisquam ipsorum,
dum a calamitatibus immunis fuit, in e-
iusmodi voces erupit: verum alius terram,
alius cinerem, alius vermen se appellauit.
At in grauiissimis tentationibus derelictis,
ne ob improbas & peeleratas actiones ca-
lamitatibus premi videretur, vitam suam
exponere necesse habuerunt. Nam cum
metuerent, sinistram apud stolidos homi-
nes, ob ea quae perpetiebantur, existima-
tionem, colligerent, imò etiam, tanquam
ob scelus perpetientes, probris atque co-
uitiis incesserentur, ad haec, ut dixi, verba
venire coacti sunt. Etenim qui mentis ac
prudenticæ expertes sunt, ab iis calamitati-
bus, quae in hac vita occurrunt, vitæ quo-
que criminandæ occasionem trahere con-
fueverunt. Quo scilicet in genere illud est
quod amici Iob ad egregium illum ac vir-
tute præstantem virum dicebant, Leniori-
bus, quam pro peccatorum tuorum meri-
to, flagris affectus es. Eodemque modo